

ISKALLT BESLUT

Per Olaisen

Det töade.

Kanske var det en onsdag. Han minns inte. Allt är en enda sörja av dagar, veckor, månader.

Han hade matat katten och gått ut på stan. Varit lite småförkyld. Handlat dricka på Systemet, handlat mat på ICA, varit hemma igen lagom till lunch.

Det hade droppat från tak och rännor. Snön smälte. Det var i slutet av februari och våren hade redan kommit smygande till Skåne, passerat åsen och residensstaden och stod nu och stampade strax söder om Ätraby.

Kanske var det en onsdag, men vad har det egentligen för betydelse? Varför måste han alltid tänka så mycket? Liksom lite extra. Det blev ju bara fel.

Nu står han och tittar ut. Funderar på om man kan bli blind om man stirrar rakt in i solen så starkt som den lyser denna julidag. Var det inte det morsan brukade säga? Han kan inte fråga henne för hon ligger och dör på palliativa, så han försöker tänka på allt möjligt annat.

Men helst inte på mordet. Fast han måste.

Solen var i alla fall på väg ner. Då, i februari, förra året. Det var vid halvsextiden. Trappan ner till cykelrummet och källarförråden låg i skugga. Ingen hade gått i snön och de smältande iskristallerna gnistrade hjälplöst.

Och så hade han stått där. Antagonisten.

Den jävla jäveln som bodde i lägenheten ovanpå. Som alltid var på honom så fort han kunde. Köpte böcker han ville ha framför hans näsa i antikvariatet. Snackade skit om honom bakom hans rygg – och framför honom också för den delen. Som stank av svett och urinläckage. Som la an på hans tjejer och var ful i mun. Som hotade, hatade, hetsade.

Själv var han en fridens man, men en dag skulle det räcka och vara nog.

Och det var nu.

För en gångs skull hade han inte tänkt.

I stället började han svettas trots kylan. Jäveln sa något jävligt och sen stolpade han nerför den ganska långa trappan, av någon anledning han inte hade en aning om. Kanske hade han en cykel därnere, kanske sysslade han med något i ett av förråden, kanske var det bara ett infall.

Istappen var också ett infall.

Den hade fallit så fint och landat i en snödriva, nästan intakt, vass som fan.

Han hade torkat svetten ur pannan, plockat upp istappen, den hade fastnat lite i lovikkavanten så där som is gör i stickade tumvantar ibland och det var först efter att jäveln rasat ihop med istappen i halsen som han hade kommit på att titta omkring sig, se efter om någon var i närheten. Om allt var över och han lika gärna kunde vänta på polisen där som gå hem och vänta.

Men det enda han hade registrerat var tomma, mörka fönster, tom gård, vinklar som skymde.

I trappan syntes bara jävelns fotspår i snön men det hade ingen betydelse, det skulle aldrig bli ett omöjligt brott på ett sånt där deckarromanaktigt sätt. Från taken droppade det.

Tö. En istapp som smälter. Spår som försvinner. Och kvar på marken endast en död man med ett sår i halsen.

Det hade runnit ganska mycket blod, han hade ramlat ganska våldsamt.

Vad skulle polisen säga?

”Här ligger en snubbe med ett sår i halsen. Är det ett hugg? Vilket sorts vapen har i så fall använts? En rundfil? Eller är det en olyckshändelse? Har den stackaren fått en tösvag, fallande istapp i halsen? Tittar vi upp längs husfasaden kan det mycket väl ha suttit istappar där under fönsterplåtar och annat utstickande, och när vi pratar med folk i huset kommer de att bekräfta att så varit fallet, att de såg jävligt farliga ut där de hängde och bara väntade på att få falla ner i huvet på nån.”

Han går snabbt därifrån. Nu får naturen sköta sitt. Hittas han innan istappen hunnit smälta bort, är olycksteorin med största sannolikhet det som kommer att ligga närmast till hands.

När han öppnar porten faller plötsligt en istapp från en fönsterplåt på andra våningen och träffar honom på axeln. Det gör ont men går inte håll.

Titta, så enkelt är det! tänker han.

Och nu står han här. Mitt i juli. Det är femton månader sedan han dödade en person.

Det slog om den kvällen, blev kallare och när den jävla jäveln upptäcktes i trappan av några småungar satt det mesta av istappen tyvärr fortfarande kvar i halsen på honom.

Själv gjorde han den kvällen sig några ordentliga romdrinor och gick och la sig tidigt, missade det inledande ståhejet men väcktes senare av ett par poliser som knackade dörr. Han hade inte haft något att berätta, sagt att han var trött för att han var förkyld, att han tagit några bakteriedödande drinkar när han kom hem efter att ha varit ute på stan och handlat och att han gått till sängs tidigt.

Men det får ju inte vara så lätt. Det är ju aldrig så. Man kommer liksom inte undan. Antingen får man dåligt samvete eller så kör det bara ihop sig på något jävla sätt och man trillar dit. Du ska inte tänka så mycket, hade morsan sagt när han var liten.

Det tog inte många dagar förrän poliserna ringde på igen. Får vi komma in och prata med dig lite angående det här dödsfallet för några dagar sedan? Ja, varsågod, hade han sagt. Han hade den största respekt för polisen och hade inte så många synder – ja, förutom det där lilla mordet häromdan då, förstås – på sitt samvete att han utvecklat någon direkt aversion mot ordningsmakten.

De hade fått veta att jäveln hade en och annan ovän och att han, här i lägenheten under, var en av dem, ja, en av ganska många, faktiskt. Han hade fått berätta igen vad han gjort den aktuella dagen vid halvsex-sex, vilket han hade fixat med bravur. Det enda han utelämnat var de där minuterna med Antagonisten.

Och sen lämnade de honom i fred en vecka. Därefter ringde de efter honom och bad honom komma till stationen för att topsas. DNA, förklarade de. Bara för att utesluta dom som inte är skyldiga.

Ja, men det var väl också märkligt, tänkte han, för han hade ju haft vantar på sig och även om det fastnat små trådar från dem finns det ju tusentals såna där vantar, så vad spelade det för roll, liksom?

På stationen hade de varit trevliga och de hade skrapat och grejat med en vit jättetops på insidan av hans ena kind och under tungan och sen hade han fått gå hem. Du är inte skäligen misstänkt utan vi genomför den här topsningen för att underlätta identifieringen av personer som inte har med detta dödsfall att göra.

Det där lät ju fint, hade han tänkt. Och sen hade det gått några veckor och därefter hade de kommit och hämtat honom.

Han hade inte förstått nånting. Men de hade farit varsamt fram med honom, han hade fått kaffe och en macka och de hade förhört honom på ett ganska trevligt sätt. Ingen bad cop good cop där inte.

Egentligen var det väl ganska bra att det blev som det blev. Han hade antagligen inte orkat bära på det där mordet livet ut ändå, såna där grejer tenderar att bli allt tyngre ju längre tiden går.

Nu står han och tittar ut. Blir man blind om man tittar rakt in i solen? Även om solen är bakom ett fyrglasfönster med säkerhetsglas?

Det är varmt i alla fall. Han tänker på DNA. Att det finns i alla kroppsvätskor: saliv, sperma, blod, svett ... Han torkar pannan med handen. Utan vante den här gången.

Falkenberg 24 december 2018

© Per Olaisen 2018